

Ölü dediklerimiz yaşıyorlar

"SAINT Torini... Kara toprağın üzerine uzanıp, yüzükoyun dinliyorum kara havanın gümbürtüsünü ve böcekleri ve rüzgârı ve uzak yıldızları ve milyonlarca insanı... Şimdi sonsuz bir dansı görüyorum. Müziği ve şarkıları duyuyorum. Milyonlarca yılın büyük davulu bir atardamar... Güm güm, hu, hu, ha, hü, hü, u, u vuruyor. Annemi gördüm. Vasıf'la konuştum. Şaka değil Demirtaş, ölü dediklerimiz yaşıyorlar. Ölümü anlayamıyoruz. Bir karıncayı, bir örümceği, bir insanı ne kadar kolay öldürebiliyoruz. Umursamadan. Sonra ölümü nasıl korkak, bencil, soyutluyoruz. Ne çabuk unutup, ne çabuk ölmezleştiriyoruz."

★

Tuncel Kurtiz'in "Bölük Pörçük"ünü bir kenara bıraktım.

O kara toprağın üzerine serilmişti, ben yatağımın üzerinde huzursuzca kıpırdadım. İkizler uyuyor, akşama yemekler hazır, sıcak bir şekilde geriye çekilmiş sanki... Güneş ortalarda yok. Oğlumun deyimleriyle yaramaz rüzgâr esiyor oradan oraya, ılık da olsa, rahatlatıcı...

Kurtiz'in cümlesi takıldı aklıma birden. Aslında hiç çıkmadı ya...

Ölü dediklerimiz, yaşıyorlar. Ne çok can gitti, ne çok sevilenlerden ayrılmak zorunda kaldık değil mi? Ateş düştüğü yeri yakıtı çoğu zaman...

Ne zor bir iştir o... Gidenin arkasından kalabalığı ağrlamak...

Herkes çekip gittiğinde ise insanın kendisiyle kalması...

Asıl acının gelişi... O duvarlar... Ah o duvarlar... Sığamazsınız ya...

Gözyaşı akmaya karar verdiyse, şanslı azınlıksınız... "Aramalıyım" diye düşündüm. Biraz önce haberim oldu kaybından.

Gideni tanımıyorum, o gencecik isimle hiç tanışmadım. Ama babasını biliyorum, seviyorum, özel bir yeri var bende o ismin. İyi de arayıp ne diyeceğim? Ne zor bir telefon bu? Çok değil, kısa bir süre önce karısını kaybetti. Onca yıllık hayat arkadaşını... "To-parlanamaz" diyenlere inat ayaktaydı. Her zamanki profesyonel tavrıyla, "Oğlanın hastalığı var, biraz endişeleniyorum, yoksa ben iyiyim!" demişti, aylar önce... Aramalıyım.

İlir zıvır bildik laflardan bir demet sundum önce... Sonra bir şeyler geveledim. Başınız sağ olsun falan dedim galiba... Ardından ben oluverdim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, ben kelime bulamıyorum" diye biraz gür çıktı sesim.

"Dert etme" dedi, karşı taraftan beni rahatlatmaya çalışan ses.

"Sen aynı durumda olsaydın ben de sana ne diyeceğim bilmezdim, inan.

Çünkü diyecek hiçbir şey yok!"

Gözyaşlarım süzülür birden, onun yerinde olma ihtimaline, oğlumu ya da kızımı kaybetme korkusuna istinaden... Belli etmedim. Korkusu bile böylesine acı verirse, ya gerçeği? Dedim ya ateş düştüğü yeri yakar. İnsanoğlu nasıl "ben"cil değil mi?

Gazeteci büyüğüm Hasan Pulur, oğlunu kaybetti. Dün cenazesinde o baba, oğlunun tabutunu öperken, onca okuyucu, içlerinde ben de vardım, onun Milliyet'teki köşe yazısını okuyorduk, her şeyden habersiz...

Nasıl başa çıkar o acıyla, nasıl ayağa kalkar bilmiyorum.

Sadece sabır diliyorum.

★

Tuncel Kurtiz ile başladık, Şeyh Bedreddin ile bitirelim...

"Yine uykuyla uyanıklık arasında ruhum bana göründü. Beni kapladı. Sanki bir ışıktı. Güneş parıltısı gibi bir parıltıydı. Işığın son da yoktu, sınır da. Sonsuz bir heyecan doğdu bedenime ve bir sevinç ağlaması geldi bana. Sanki birisi bana ahiret ile dünyanın arası yaşlılıkla gençlik arası gibidir dedi. Ya da bu söz gönüme doğdu. Yani birisi bir durumdadır ki ona genç denir, sonra değişir, yaşlı derler ona. İşte bir zaman olur bu âleme dünya derler, bir zaman da gelir ona ahiret adını verirler demek istedi."

Not: Tuncel Kurtiz, Bölük Pörçük, Boyut Yayınları...